

110127-2

Nikdo z nás lidí se nerozhodl, že bude žít, ale prostě žije a uvědomuje si, že žije. Nikdo nemá ani možnost se rozhodnout, kdy začne žít a v jakých podmínkách, prostě jsme se narodili do nějakých podmínek, do nějaké situace, a jsme nuceni se s tím nějak vyrovnat. Nikdo z nás si nemohl vybrat své rodiče, ale ani sourozence a další příbuzné. A už vůbec nikdo z nás si nemohl vybrat ani své geny, své vlohy a svá nadání, své dobré nebo nedobré vlastnosti, ale každý se s těmito „danostmi“ musí nějak poprat, musí jich využít, ale může je nechat ladem, a může jich také zneužít. O cestě či běhu jeho života každý může v jistých mezích také sám rozhodovat. Aby tak mohl čas od času učinit a by to mělo dobrý smysl, musí svět kolem sebe, ale také sám se poznávat, musí se co možná nejlépe orientovat, a nejen poznávat a nejen se orientovat, ale musí také něco aktivně podnikat, musí se pokoušet svůj způsob života čas od času trochu upravovat a předělávat, své chyby rozpoznávat a napravovat, některé své zvyky vylepšovat dovednosti zdokonalovat, jiných zanechat a napříště se jich vystříhat. Všechny okolnosti musíme chápat co možná jako příležitost. Někdy je ovšem síla okolností příliš veliká, ale nikdy se nesmíme předčasně vzdávat a nechat se jimi jen vláčet. Samy sebe si můžeme uvědomovat jen tam a tehdy, když vnějším tlakům a silám klademe odpor. A jen tehdy také si uvědomujeme plně, co je skutečné a co je pouhá naše domněnka a představa.

(Písek, 110127-2.)